

Lucia Ovezea

Noaptea luminilor

București, 2024

Lucia Ovezea a profesat ca inginer până în 1989, fiind absolventă a Liceului „Gheorghe Șincai” și a Facultății de Instalații din cadrul Institutului de Construcții din București.

Completând rigoarea profesiei de inginer cu o mare iubire pentru carte, a coordonat, timp de peste 20 de ani, Editura VOX și s-a implicat în numeroase proiecte și programe care au susținut și promovat cultura, conducând, între altele, Festivalul *Carte și Arte* (2005-2012), campania de promovare a lecturii *România citește!* (2013-2014). În calitate sa de președintă a Asociației Difuzorilor și Editorilor Patronat al Cărții s-a implicat în desfășurarea *Concursului național de proză scurtă Nicolae Velea* și a *Concursului național de poezie Radu Cârneli*, ajunse la ediția a VII-a, în 2023.

Până în prezent a publicat romanele *Patru femei* (Editura Cărțile Tango, 2009), *La braț cu ursul* (Editura Tracus Arte, 2013) și *Dacă lumea s-ar sfârși mâine* (Editura Tracus Arte, 2021).

Premii literare: Premiul „Cartea de proză a anului” pentru volumul *Dacă lumea s-ar sfârși mâine*, acordat în cadrul Festivalului Național de Poezie „Grigore Hagiu”, ediția a XXXI-a, 2022

Premiul „Excelent în literatură” pentru volumul *Dacă lumea s-ar sfârși mâine*, acordat în cadrul Salonului Național de Literatură și Artă „Rotonda Plopiilor Aprinși”, ediția a XII-a, mai 2023

1

Andreea

Mai este puțin și se împlinește o lună de când stau retrasă în acest sătuc de munte. Cabana în care locuiesc este casa de vacanță a unor buni prieteni, care au obținut contracte de muncă în străinătate. Cât vor lipsi ei, sunt liberă să mă fac pustnică!

Cum este? Divin! Plutesc suspendată între munți de liniște și văi pulsând de viață.

Prietenii mei, dragii de ei, s-au arătat îngrijorați știind că-mi propun să locuiesc singură în pustietate și sceptici față de reușita mea.

– Știi, noi avem o armă. E într-un dulap metalic bine zăvorât, așa cum cere legea. Tu ai permis?

– Ferească Sfântul! Cel mai probabil aș reuși să mă accidentez.

– Atunci... ai grijă.

Eu mă las, ca de obicei, în grija îngerului meu păzitor. Și, așa cum s-a întâmplat și în alte dăți, el mi-a trimis un semn. Pe Matei, așa cum l-am botezat, pentru că nu mi-a spus numele lui. Probabil pribeag, sau ascunzând

vreo poveste tristă, mă face să mă predau tandreței fără sfârșit din ochii lui căprui. În rest, se bucură cu recunoștință pentru tot, împărțind cu mine hrana și compania.

– Cuminte, băiete! Iubirea noastră trebuie să fie tăcută și dacă se poate să rămână secretă, mai ceva ca zborul unei bufnițe în miez de noapte. Știi că avem, amândoi, o imagine publică de apărat, îi spun în timp ce-i mângâi urechea stângă. Și el știe, dincolo de vorbe și tăceri, că este acolo ca să mă apere de alți oameni, de animale, de rău.

– Păcat că nu mă poți apăra și de vise rele sau de mine însămi. M-aș fi legat de tine pe viață! Așa, voi-nicule, dai din cap, deci ești de acord... O să primești bonus un cârnăcior.

Se pare că pe Matei îl interesează mai mult vieta-tea care a mișcat într-un tufiș, spre pădure. M-a părăsit, fără remușcări, pentru o doză de adrenalină câinească.

Ce mult îmi plac diminețile mele aici... calme, aurii, clare și limpezi, dulci și proaspete, mustind de promisi-uni, indiferent de vremea de afară și, mai ales, departe de lumea dezlănțuită din care am fugit. De obicei, după prima cafea, îmi amintesc că nu-mi pot permite să mă rup cu totul de lume, că stând tăcută toată ziua risc să nu-mi mai amintesc cuvintele, sau că voi pierde abilita-tea de a le mai rosti. Și atunci, ca să nu uit cum îmi sună vocea, vorbesc cu Matei, cu florile, vietățile, vântul și, bineînțeles, cu gândurile răzlețe care mă vizitează.

– A avut dreptate cine a spus că voi sunteți interlocu-torii ideali, singurii care nu mă contrazic niciodată.

Firește că mai sunt și telefoanele pe care le primesc din când în când și mulțimea de informații care mă împresoară via e-mail, WhatsApp, Facebook, site-uri de matrimoniale. Simt că dacă nu mă țin bine de scaun, risc să cad doborâtă de valul de informații revărsat

peste mine. Obosesc numai când văd cât sunt de multe. Mi-ar lua câteva ore bune, zilnic, să le citesc pe toate. Pentru că cele mai multe nu mă interesează, îmi acord câteva minute ca să le șterg. Cea mai grea este lupta cu firmele care mă înrolează în flota lor de clienți după ce am avut curiozitatea, sau nesăbuința, de a-mi exprima interesul pentru vreun produs. Cum spionita este sport la ordinea zilei, bazele de date fiind deseori furate sau vândute, sunt bombardată cu oferte. Degeaba mă dezabonez, e ca un dialog de surzi, nu mai am scăpare, parcă îngropată pentru totdeauna în informații neesențiale vieții în general și vieții mele în special.

Știu că unele lucruri, care nu-mi plac, nu pot fi schimbate, așa că am decis să le ignor și să mă concentrez doar pe ce mă interesează. De pildă, ce s-a mai întâmplat important în politică? Cum nu citesc ziare, nu mă uit la televizor, iar radioul îl ascult doar în mașină, sunt o norocoasă pentru că prietenii mă țin conectată la realitate. Unul mai hâtru mă întreabă dacă știu numele primului-ministru. Sigur, dacă nu s-a schimbat în ultima lună, îi răspund...

Mai primesc și o mulțime de felicitări, vreau să spun facturi și alte nenoroace, lucruri imposibil de evitat.

Am lăsat la sfârșit raidurile prin site-urile de socializare. Când citesc *Aveți mesaje* curiozitatea, emoția și o nerăbdare de nestăpânit mă cuprind și freamăt așteptând ca programul să se deschidă. În acele câteva secunde, mintea mea derulează câteva scenarii: oare câte mesaje sunt de data asta? Și tot ea răspunde: cu cât mai multe, cu atât mai bine, ca să ai de unde alege! Dar inima protestează, că nu are nevoie decât de unul singur, cel potrivit, cel norocos. Că de prea mult timp așteaptă, speră, încearcă și, frizând absurdul, continuă tot așa, după fiecare dezamăgire.

Astăzi am primit iar inimioare de la un tânăr de douăzeci și cinci de ani. Ar fi putut fi fiul meu. Poate caută o mamă și nu-și dă seama. Delete!

A, ce drăguț! Un bărbat galant, cu maniere elegante mi-a trimis ieri un trandafir virtual și astăzi m-a făcut albie de porci pentru că n-am binevoit să-i mulțumesc pentru frumosul gest. Drum bun, grandomanule! Încearcă să nefericești pe alta. Delete!

Iar aici îl avem pe domnul cel insistent. M-a salutat de vreo cinci ori până acum. M-a făcut curioasă să văd cum arată. E... acceptabil, deși nu e pe gustul meu. Amice, m-ai nimerit în pauză și pentru că ești politicos, iar figura sugerează că ești ok, îți voi citi mesajul.

Andreea, sunt Florin Neculce. Ce mai faci? Aș vrea să vorbim. Te rog, sună-mă la numărul 44720112233. Te caut într-o problemă importantă.

Ups! E cineva care-mi cunoaște numele real. Nu l-a folosit pe cel de scenă, Dutza, cu care m-am înscris pe site. Probabil e o cunoștință mai veche care m-a recunoscut în varianta de azi, în vârstă de cincizeci de ani și treaba mea!

Mi-am permis o gustare, ca să-mi adun gândurile. Matei nu s-a întors încă, așa că a ratat micul festin cu costiță afumată și ceapă. Sper că nu e cazul să mă îngrijorez pentru că nu-mi amintesc de acest domn, sau, în fine, de o mulțime de alte lucruri din trecut. Păi sigur, există o explicație! Din cauza avalanșei necruțătoare de informații memoria mea pur și simplu nu mai poate face față!

Cine a sunat, are prefix de Anglia. M-am gândit, poate absurd, dar cu oarecare teamă, să nu fie unul din numerele la care dacă suni ți se încarcă nota de plată a telefonului sau ți-l virusează. Până la urmă am trimis

un mesaj pe WhatsApp. *Bună, sunt Andreea. Aștept să mă cauți.*

Am fost uimită când, în mai puțin de o oră, am auzit telefonul sunând:

– Alo, Andreea, ce bine-mi pare că mi-ai răspuns! De ce te lași așa greu, doamnă?

– Scuză-mă, m-a cam lăsat memoria. Fără supărare, dar nu-mi amintesc de tine.

– Și se mai spune că de la o anumită vârstă uităm ce-am făcut ieri, dar ne amintim ce s-a petrecut cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Văd că la tine nu se aplică.

– Se poate... Totuși, n-ai putea să mă ajuți puțin?

– Păi, cum să-ți spun? Să-ți amintesc de timpurile de aur? Când trăiam în lipsuri și habar n-aveam cât eram de fericiți? Când euforia se măsoara în grade, care dădeau măsura petrecerilor?

– Doamne! Tu ești acel Florin cu gradele la purtător... în pahare și pe umeri...

– În sfârșit, ți-ai amintit ceva, dar nu tot. E drept că semănam cu Cristi, dar el este ofițerul, nu eu. Eu sunt mai modest, profesorul, poetul, *un mincinos care spune întotdeauna adevărul*¹.

– Ai dreptate... ai emigrat în Suedia, iartă-mă, uita-sem complet. De fapt rareori mă mai gândesc la perioada aceea. Sincer vorbind, am crezut că ești un posibil amarez insistent.

– Ei, dacă-i musai, cu plăcere! Pot să fiu și asta.

– Serios? Nu mai știi nimic despre tine, dar nici despre vreunul dintre *pretenarii* de pe vremuri. Singura cu care mai țin legătura este Valeria. Ce-ai făcut în tot timpul ăsta?

---

¹ Jean Cocteau